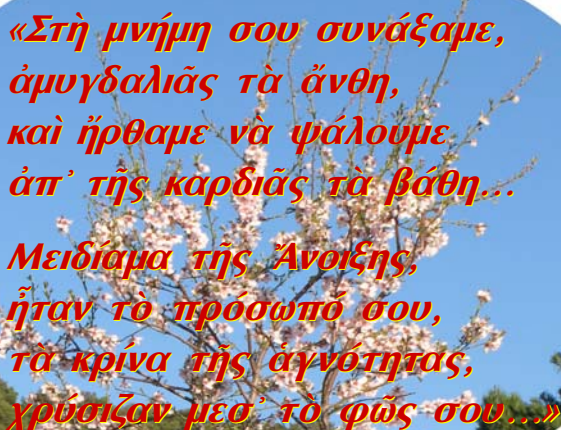

■ Έννέα ἔτη μετὰ τὴν ὀσιακὴ Κοίμησί της († 15.2.2009)

Γερόντισσα Κυπριανή Τῆς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ὁ Ἐπίγειος Ἄγγελος

*«Στὴ μνήμη σου συνάξαμε,
ἀμυγδαλιᾶς τὰ ἄνθη,
καὶ ἤρθαμε νὰ ψάλουμε
ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βαθῆ...
Μειδιάμα τῆς Ἀνοιξης,
ἦταν τὸ πρόσωπό σου,
τὰ κρίνα τῆς ἀγνότητος,
χρῦσιζαν μεσ' τὸ φῶς σου...»*

ΗΤΑΝ ἡ 15η Φεβρουαρίου τοῦ 2000...

Στοὺς ἀγρούς, στὰ περιβόλια, ἀνάμεσα στὶς ἐλιές καὶ τὰ ξέφωτα τοῦ δάσους, οἱ ἀμυγδαλιές μόλις εἶχαν προλάβει νὰ στολισθοῦν μὲ τὰ λευκά τους, ἀψηφώντας τὸν χειμῶνα ποὺ ἦταν ἀκόμη ἀπειλητικός.

Ξημερώνοντας τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ Γερόντισσα Κυπριανή. Μετέστη πρὸς τὸ ἀνέσπερο Φῶς ἡ Ὀσιωτάτη Καθηγουμένη τῆς Γυναικείας Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς.

Οἱ ἀνθισμένες νυφοῦλες εἶχαν ἀρχίσει τὴν ἐτοιμασία γιὰ νὰ προῦπαντήσουν τὴν ἀνοιξι... Ἔτσι, λευκοντυμένες καὶ φωτεινές, ἀξιώθηκαν νὰ κατευοδώσουν τὴν ὀλόφωτη Μητέρα Κυπριανή, καθὼς εἰσώδευε στὴν Αἰώνια Ἄνοιξι.

Μαζὶ μὲ τοὺς ἐξόδιους ὕμνους καὶ τὸ μοσχοθυμίαμα, ἔστρωναν κι αὐτὲς μὲ τὰ λευκά ἄνθη τους τὴν Μακαρία Ὀδό, ἐνῶ ἡ ἀγνή ψυχὴ τῆς Εὐλογημένης ἔκανε τὰ τελευταῖα βήματα γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἅγαπημένο.

Σμάρια τὰ ξεθαρρεμένα σπουργιτάκια πέταγαν ψυλά, στὸν χρυσὸ κάμπο τοῦ ἡλίου ποῦ βασίλευε... Ἡ γαλήνη τῆς φύσεως ἀντιφέγγιζε τὴν μυστικὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ Μέλλοντος Αἰῶνος... Σ' Αὐτὸν ἀνῆκε ἡδη ἡ θεοχαρίτωτη Μητέρα Κυπριανὴ ὀλοκληρωτικά.

«Καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα...».

Ἦταν μία πρόγευσι τοῦ Πάσχα... Τὸ φῶς, ἡ γαλήνη καὶ ἡ μυστικὴ χαρὰ μᾶς συνέπαιρναν... Συμμετοχὴ στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου.

* * *

Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ Κυπριανή, ὁ ἐπίγειος αὐτὸς Ἄγγελος, μὲ τὴν βαθεῖα ταπεινοφροσύνη της, ἦταν πάντοτε *ἀποῦσα*, δίνοντας σεμνὰ καὶ διακριτικὰ τόπο στὴν *παρουσία* τοῦ Νυμφίου της.

Σὲ ὄλη τὴν μακρόχρονη ζωὴ της ἦταν ἀθόρυβη, σὰν ξένη καὶ περαστικὴ... Τόπος ὅμως φανερώσεως Ἐκείνου... Τόπος θεοφάνειας...

Στὸ χριστοσφράγιστο πρόσωπό της, γιὰ μία ἀκόμη φορά, μᾶς ἀποκαλύφθηκε τὸ μυστήριό της πραγματικῆς Ὁραιότητος, ὅπου ἡ Ἀγιότητα γίνεται Ποίησι καὶ Ὡδὴ στὸν Ἠγαπημένο.

Εἶδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς στὸ Αἴγιο, στὶς 30 Νοεμβρίου τοῦ 1908.

Ἀπὸ πολὺ μικρῆ ἔδειχνε μὲ τὸ χεράκι της τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλεγε: «**Ἡ εὐτυχία μου εἶναι ἐκεῖ ἴπάνω!**».

Ἡ πρῶιμη αὐτῆ αἴσθησι γιὰ τὴν αἰώνια εὐφροσύνη ἦταν ἀσφαλῶς μία δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Μία μυστικὴ φλόγα ἔκαιγε μέσα της... Μέχρι ποῦ ἀφιερώθηκε στὴν Μοναχικὴ Ζωή, σὲ ἡλικία 65 ἐτῶν, ἡ φλόγα αὐτῆ δὲν τὴν εἶχε ἀφήσει νὰ συνάψη τὸν ὅποιοδήποτε φίλαυτο δεσμὸ μὲ τὸν κόσμο.

Εἶχε διαρκῆ τὴν αἴσθησι, ὅτι ἀνῆκε ἀποκλειστικὰ στὸν μοναδικὸ Νυμφίό της Χριστό... Ἀναζητοῦσε πάντοτε τὸν *Δρόμο τῶν Ἀσκητῶν*...

Στὴν ἐφηβεία της τὰ αἰσθήματά της ἦσαν ἀπολύτως ξεκάθαρα... Ἡ ἀποκλειστικότητα τοῦ θείου ἔρωτος κυρίευσε τὴν καλοπροαίρετη ψυχὴ της καὶ ἦταν ὁ σταθερὸς ὀδηγός της.

Τὴν ἐστεφάνωναν δύο μεγάλες δωρεές: ἡ ἀγνότητά καὶ ἡ ταπεινώσι... Οἱ πολῦτιμοι αὐτοὶ λίθοι τῆς αἰώνιας ὁμορφιάς... Τὰ δῶρα Ἐκείνου, τοῦ μόνου Ἀγνοῦ, τοῦ μόνου Ταπεινοῦ.

Καὶ ἐβίωνε τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορσι σὲ ἓνα ἀσυνήθιστα ὑψηλὸ ἐπίπεδο...

«Ἐνοιῶθα», ἔλεγε ὡς Μοναχὴ πλέον, «ὅτι κρατοῦσα στὰ χέρια μου ἓνα μεγάλο δοχεῖο γεμάτο ξέχειλα ἀπὸ αἰσθήματα... Καὶ φοβόμουν πολὺ νὰ μὴν σκοντάψω... Εὐτυχῶς, βρέθηκε μπροστά μου ὁ Χριστός μας!... Καὶ ἔχυσα ὅλο τὸ δοχεῖο ἐπάνω Του!».

* * *

ΕΝΑΣ τρίτος πολύτιμος λίθος προστέθηκε στὸ πνευματικὸ της διάδημα μὲ τὴν διακονία της ὡς ἀφιερωμένης Νοσοκόμου.

Ἀπὸ τὸ 1945 εὐρίσκεται πλέον στὴν Ἀθήνα καὶ καλλιεργεῖ μὲ ἐκπληκτικὴ αὐταπάρνησι τὸ χάρισμα τῆς ὑποποιοῦ καὶ θεοποιοῦ ἀγάπης.

Στὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ στὴν Ἀθήνα, ἡ ἀγνή καὶ ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ, ἡ τότε Πηνελόπη Ἀλεξοπούλου, ἐπὶ μία περίπου εἰκοσαετία, ἀναδεικνύεται σὲ μία φωτισμένη παιδαγωγὸ εἰς Χριστὸν καὶ ἐν Χριστῷ στὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς ἀσθενεῖς.

Ὡς τὸ 1967, ὅταν ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία της, ὡς Τμηματάρχης Β', ἦταν ὁ *Φύλακας Ἄγγελος* ὅλων... Παντοῦ καὶ πάντοτε ἔδινε προτεραιότητα στὸ χάρισμα τῆς Ἀγάπης... Συνεχῶς ἔτοιμη, μὲ τὸ φωτεινὸ της μειδιάμα, γιὰ νὰ φέρῃ ἓνα οὐράνιο μήνυμα, νὰ μεταβάλλῃ τὴν λύπη σὲ αἰσιοδοξία, τὴν ἀνησυχία σὲ γαλήνη...

Ἐπίγειος Ἄγγελος... Οὐράνιος ἄνθρωπος... Ἡ πνευματικὴ της ὁμορφιὰ διέλαμπε μέσα στὸ φῶς τῆς ἀγνότητος, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς ἀγάπης.

Ἡ καθαρὴ καρδιά της ἔγινε πηγὴ τῶν Μυστηρίων τοῦ Καινοῦ Αἰῶνος... Ἄγρυπνη, ἀνέμενε τὸν γλυκύτατο Νυμφίο της... Τὸ λάδι στὸ λυχνάρι της ποτὲ δὲν λιγόστευε...

Ἀλλὰ, καὶ ὁ Νυμφίος ἀνέμενε τὴν τελικὴ καὶ πλήρη Ἀφιέρωσι τῆς Νύμφης Του, ἐνῶ αὐτὴ πλησίαζε τὰ 60...

* * *

Η ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΗ *Μεγάλῃ Ἀναμονῇ* τῆς χριστοφώτιστης Πηνελόπης τὴν προετοίμασε γιὰ τὴν Ἐρημο, τὸ ἰσόβιο Ὅραμά της.

Τὸ ἔτος 1971, συνδέθηκε πνευματικὰ μὲ τὸν Ἀρχιμανδρίτη καὶ μετέπειτα Μητροπολίτη Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανό... Ἐπὶ τριάντα χρόνια, μέχρι τῆς ὀσιακῆς Κοιμήσεώς της, στὶς 15 Φεβρουαρίου 2000, ὁ Γέροντας καὶ Ὁδηγός της ἦταν πλέον ὁ Μυσταγωγός της στὴν πολυπόθητη Μοναχικὴ Πολιτεία.

Τὸ 1971, ἀγοράσθηκε στὶς Ἀφίδνες τὸ κτῆμα, ὅπου σήμερα εἶναι ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων... Τὸ 1973, ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ Πηνελόπη ἔλαβε τὴν πρώτη μοναχικὴ κουρὰ καὶ ὠνομάσθηκε Κυπριανὴ Μοναχὴ... Καὶ τὸν Μάιο τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἐγκαθίσταται πλέον στὸ νεόδμητο Ἱσυχαστήριον... Τὸ ἐπόμενο ἔτος, τὴν Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου, ἐγίνε Μεγαλόσχημη Μοναχὴ... Τὴν 6η Σεπτεμβρίου τοῦ 1982, μνήμη τοῦ ἐν Χώναις θαύματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ἐνθρονίζεται ὡς Καθηγουμένη, σὲ ἡλικία 74 ἐτῶν.

Ἡ Μητέρα Κυπριανή, σὲ ὅλη της τὴν ζωὴ, κοινωνοῦσε μὲ ἐπίγνωση καὶ συνέπεια τοῦ *Μυστηρίου τῆς Ἀφιέρωσης στὸν Ἁγαπημένο.*

Ἡ ἀπελευθερωτικὴ δύναμις τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ τὴν ἀποξέωνε ἀπὸ κάθε τι κοσμικόν, τῆς ἔδινε τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, τὴν μυστικὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στὴν τελευταία αὐτῆς περίοδο τῆς ζωῆς της ὁ *λύχνος τίθεται ἐπὶ τὴν λυχνίαν...* Ἀνοίγει τὸ θησαυροφυλάκιον τῆς καρδιάς της καὶ μὲ πολλὴ ταπείνωσι καὶ ἀγάπη εἰρηνεύει τὶς ψυχὰς γύρω της.

Ὁ Θεὸς Παράκλητος εἶχε σκηνώσει στὴν καθαρὴ ὕπαρξιν της... Ἔτσι, ὁ εὐχυμὸς λόγος της στάλαζε στὶς ψυχὰς τῶν Προσκυνητῶν τὴν δροσιὰ ἀγνῆς καὶ θερμῆς ἐμπιστοσύνης στὸν εὐσπλαγχνὸ Θεὸ καὶ τὴν Πρόνοιάν Του.

Στὰ μάτια τῆς Γερόντισσας Κυπριανῆς, ὅπως καὶ ὅλων τῶν γνησίων Δούλων τοῦ Θεοῦ, ἐβλεπε τὴν ζωὴν της, τὴν Ζωὴν τοῦ Ἁγαπημένου.

Πολὺ εὐστοχα παρατήρησε μία ξένη ἐπισκέπτρια τῆς Μονῆς:

«Τὰ μάτια τῆς Μητέρας εἶναι ἓνα παράθυρον ἀνοικτὸ πρὸς τὸν Οὐρανόν...».

Ναί, τὰ μάτια της καὶ ὅλη ἡ θεοσφράγιση προσωπικότητά της ἦταν μία ἐνσάρκωσις τῆς ἐρχομένης καὶ ἤδη παρούσης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν...

30.8.2008 ἐκ. ἡμ.

† Ὁ Ω.Κ.